

Ewout Storm van Leeuwen

Alstublieft, ca 220 blz Eboek
voor maar € 4,95

Deel I van 8

Om kennis te maken met de
lotgevallen van de Reisgenoten,
op zoek naar...

Het Versluiserde Land

Vlucht met het mysteriekind

©2012 Ewout Storm van Leeuwen

Q : Het Versluiserde Land, wat is dat voor een boek?

A: Vlucht met het mysteriekind is het eerste deel van een 8-delig epos, bij elkaar ruim 1900 bladzijden spanning, seks en mysterie, onlangs verschenen als paperback.

Q: Epos? Wat moet ik me daar bij voorstellen?

A: Het is een breed uitgesponnen heldenverhaal, met strijd van Goed tegen Kwaad, liefde, seks, oorlog, paranormale gaven, telepathie, intelligente dolfijnen, zoektochten naar mystieke landen, hilarische en angstige ontmoetingen, geheime wapens...

Q: Is het sf, fantasy?

A: Ook wel. Het speelt zich af in een wereld die sprekend op onze wereld van begin 19e eeuw lijkt, maar waar Columbus Amerika niet heeft ontdekt. Techniek en wetenschap beginnen er een belangrijke rol te spelen. Er komen mensachtigen met paranormale gaven in voor, die aan Fantasy doen denken.

Q: Zijn alle delen als Eboek verkrijgbaar?

A: Nog niet. Als u het tweede deel als Eboek wilt hebben, kunt u dat wel al bestellen op www.magisteruitgeverij.com

Q: Wie zijn de hoofdpersonen?

A: Op de eerste bladzijde wordt u al geconfronteerd met de raadselen die de rode draad van het verhaal vormen. Wie is die westerse man, in een oase in het Verre Oosten? Wie is dat kind met een vacht, kieuwen en zwemvliezen? Wat is het mysterie, waarvan zij de sleutel lijkt te zijn? Een verstikkende sluier van onwetendheid maakt het zoeken tot een hachelijke zaak. Toch beginnen ze aan een reis, die jaren zal duren. Daartoe gedwongen door de jacht die hun Opponent op het kind maakt.

Q: Oei. Ik ga meteen lezen.

U, lezer, gaat nu een andere wereld betreden. Voordat u zichzelf in de lotgeval-
len van Tom en Alante verliest, lees hier
wat u te wachten staat.

1 Een kind van nergens

Een eenzame banneling in een godvergeten oase raapt een gevallen kind op. Ze is haar geheugen kwijt en spreekt de taal met een antieke uitspraak. Ze blijkt een vacht, kieuwen en zwemvliezen te hebben. De man voelt gevaar.

2 Een raadsel

De man, Tom, wordt overvallen door dromen. Er worden hem dringende mededelingen gedaan, maar hij verstaat ze niet goed. Hij weet alleen dat hij het antwoord op het raadsel van het mysterieuze kind, dat niet uit het dorp komt, moet vinden. Dan komen er soldaten aan zijn deur. Hij weet ze af te poeieren, nog wel. Een aardbeving schudt hem wakker: ze moeten vluchten!

3 Waarheen

Hij gaat op onderzoek uit in de oase, maar vindt geen antwoorden en geen plek om naar toe te vluchten. Het meisje herinnert zich wel haar naam: Alante.

4 Opgejaagd

Ze worden bespied! Gealarmeerd vluchten ze met zijn zelfgebouwde zeilwagen. Net op tijd: soldaten vallen het dorp binnen.

5 Hinderlaag

Onderweg wordt Tom uit de wagen geschoten.

6 De bron

7 Slaags

8 De rivier

9 Pas door de bergen

10 Langs de rivier

11 Onderweg naar de stad

12 De stad

13 Winnen en verliezen

14 In de val

15 Nieuwe metgezellen

16 Tussen twee vuren

17 Naar zee

18 Het verborgen huis

Van dezelfde auteur (zie www.magisteruitgeverij.com):
Elfenwoud, 5 delen spirituele fantasy 12+

1. Diana's boom (*binnenkort ook als Eboek*)
2. Het elfje Dia
3. Het woud vecht terug
4. Engelen en demonen
5. De elementen grijpen in

Het Versluiserde Land, 8-delig epos

1. Vlucht met het mysteriekind (*Eboek en Pboek*)
2. Ontsnapping naar Ajudya
3. Terug naar de delta
4. Achter de sluier
5. De Zee van Alante
6. De nood van Doran
7. De Proeftuinen van Ajudya
8. De reis van de Yuli-2

Ongewensten, roman over zwerfkinderen in een grote stad

2212 Geen mens meer, toekomstroman

Reïncarnatie van een jeugdliefde, roman

colofon

Het Versluiserde Land

Deel 1 van 8

Vlucht met het mysteriekind

© 2010/2012 Ewout Storm van Leeuwen/Uitgeverij Magister
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.
Pboeken gesigineerd bestellen bij Uitgeverij Magister.

www.magisteruitgeverij.com

info@magisteruitgeverij.com voor uw reacties

ISBN 978.90.72475.03.9 (paperback; boekwinkels en website)

ISBN 978.90.72475.17.6 (Eboek; webwinkels en website)

NUR 330 (spannende boeken algemeen)

€ 4,95 is niet veel voor een boek. Dit Eboek bied ik u tegen deze aantrekkelijke prijs aan, in de hoop dat u de volgende delen van Het Versluiëerde Land ook zult aanschaffen. Als paperback of als Eboek (Pboek € 12,50 per deel, Eboek € 9,95 per deel). Verkrijgbaar bij de boekhandel, webwinkels en www.magisteruitgeverij.com

De ervaring leert dat als u eenmaal gegrepen bent (“hooked”), de lotgevallen van de raadselachtige Gezant Thomas d’Harancourt en de al even raadselachtige Zeeprinses Alante u deel na deel na deel na deel na deel na deel zal blijven boeien.

Het medium Eboek vraagt om een interactieve aanpak. Ik wil als auteur niet zo ver gaan dat u de namen van de hoofdpersonen kunt wijzigen in die van uw kinderen en uw geliefden. Ik wil wel graag uw reactie horen.

Wilt u ook de andere delen in Eboek? Of liever in papier? Meer illustraties? Meer kaarten? Voorlezen? Gesproken teksten? Wat vond u er van?

Mailt u mij uw bevindingen en vragen: info@magisteruitgeverij.com

Wilt u op de hoogte blijven van de uitgaven in Eboek of Pboek van Uitgeverij Magister, klik dan op de link: www.magisteruitgeverij.com Voor het bestellen van gesigioneerde (!) papieren boeken kunt u doorgaan naar de pagina <bestellen>

Ewout Storm van Leeuwen

2. Ontsnapping naar Ajudya

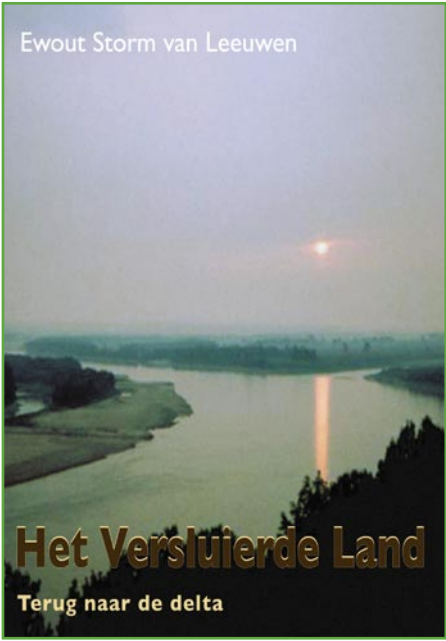
ISBN 978.90.73475.04.6 224 pagina's

€ 12,50 (Pboek, boekhandel en website)

Verschijnt op aanvraag als Eboek

€ 9,95 (Eboek, webwinkels en website)

De eerste twee delen worden gekenmerkt door een sluier van onwetendheid, waardoor de hoofdpersonen zich ervaren als speelbal van onbekende krachten. Er is het raadsel van Alante, een uitgestorven mensensoort (is ze wel een mens??) met een totaal geheugenverlies. Er is het raadsel van al of niet ingebeelde achtervolgingen. Tom worstelt met zijn ontluikende gevoel voor Alante en met zijn nihilistische teleurstelling in het leven. En er zijn die dromen, berichten eigenlijk, van wezens die beslist geen mens zijn.

Ewout Storm van Leeuwen

Het Versluisde Land

Terug naar de delta

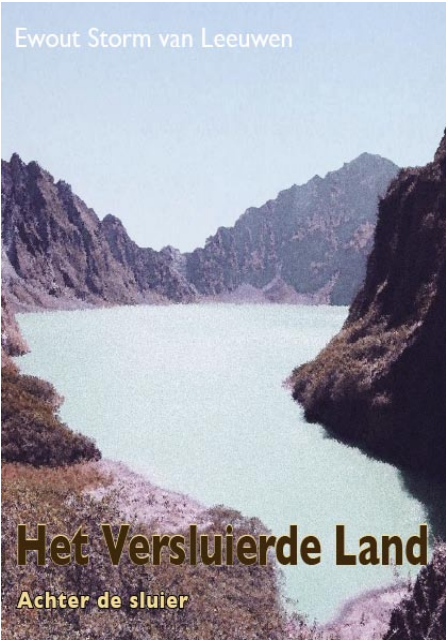
3. Terug naar de delta

ISBN 978.90.73475.05.3 224 pagina's

€ 12,50 (Paperback, winkel en website)

De vlucht met de jonk heeft contact met dolfijnen opgeleverd. Alante groeit als kool doordat ze vrij kan zwemmen en eten in de zee, beschermd door haar zwemmende en kletsende vrienden. Tom's ontluikende liefde voor Alante wordt geremd door haar jeugd. Hij vindt een uitlaatklep in een heftige relatie met Yuli, kroonprinses van het Huis Yandan. Maar ook de zieneres Yurane is verliefd op hem.

Van Ajudya, de kosmopolitische hoofdstad van het buurland, voert de reis terug naar Doran. Daar liggen de sleutels.

Ewout Storm van Leeuwen

Het Versluisde Land

Achter de sluier

4. Achter de sluier

ISBN 978.90.73475.10.7 224 pagina's

€ 12,50 (Paperback, winkel en website)

De essentie van deze serie is het reizen. De moeizame vlucht uit het land Doran wordt een speurtocht in omgekeerde richting.

In dit vierde deel wordt het reisgezelschap compleet. De spelers zijn allen aanwezig (hoewel: verrassingen blijven mogelijk). Verwickelingen in de relationele sfeer resulteren in polygamie en zwangerschappen. Deel vier borrelt als een kookpot op reis. Avontuur volgt op avontuur, verhoudingen en humor bruisen de pan uit.

Inhoud

1	Een kind van nergens	7
2	Een raadsel	21
3	Waarheen	36
4	Opgejaagd	47
5	Hinderlaag	61
6	De bron	73
7	Slaags	89
8	De rivier	101
9	Pas door de bergen	113
10	Langs de rivier	124
11	Onderweg naar de stad	131
12	De stad	138
13	Winnen en verliezen	152
14	In de val	166
15	Nieuwe metgezellen	182
16	Tussen twee vuren	194
17	Naar zee	201
18	Het verborgen huis	210

Droom

Hij viel. De sensatie was lichamelijk walgelig. Toch wist hij dat hij niet te pletter kon slaan.

Beneden hem was chaos, rook, mensenmassa's, golven van haat en angst.

Hij liep door een eindeloos gebouw met gangen en kamers.

Hij wist precies waar hij naar toe moest.

In een kale kamer stond een laag wit bed in de hoek. Een in het wit geklede verpleger stond gebogen over een naakt figuurtje in het bed.

'Het is hier een weeshuis voor debiele kinderen,' zei de verpleger tegen hem en ging de kamer uit.

Hij tilde voorzichtig het lange kind op. Ze was heel dun, haar benen bengelden erbij. Ze was vederlicht en voelde warm aan.

Op haar prachtige schedel groeide kort, kleurloos haar, heel zacht. Hij streelde haar hoofd. Schuin onder haar oren had ze kieuwen.

In haar spitse gezicht, met een brede mond als van een vis, keken twee enorme veelkleurige ogen met openlijke liefde en humor in de zijne.

Hij hield van haar en hield haar tegen zich aan.

Ze legde haar armen om zijn nek, zo gingen ze weg. Niemand zag hen gaan.

Hij moest haar tegen elke prijs in veiligheid brengen.

Zij droeg het lot van de mensheid in zich.

Tom kwam langzaam bij zijn positieven. Beverig van de emoties die de droom had losgemaakt stond hij op. Even dacht hij dat hij nog in het gebouw was en hij zocht waar hij het kind had gelaten.

Het besef dat hij helemaal alleen was in zijn huisje, dat in een geheel andere wereld bestond, druppelde als ijskoud water langs zijn ruggengraat.

Huiverend trok hij een broek en hemd aan en ging in de grijze ochtendsche-mer het erf vegen.

Hoofdstuk 1

Een kind van nergens

HAAR BLOTE VOETEN roffelden over de lemen weg. Tussen haar zwaaiende haar door wierp het meisje angstige blikken achterom. Iemand wilde haar hebben. Handen hadden haar tegen haar zin door een onzichtbaar vlies heen geduwd. Het had gevoeld alsof ze vanuit water in de lucht kwam. Ze was aan deze kant op de grond gevallen. Toen ze bang had omgekeken was er niets meer te zien geweest. Er was iets in de lucht boven haar, dat haar kwaad wilde doen. Het mocht haar niet vinden. Ze was opgestaan en hard weggelopen. Ze had een doek gevonden en aangetrokken om haar anderszijn te verbergen.

Opeens zwikte haar voet in een wagenspoor, een bliksemstraal van pijn joeg langs haar zenuwen.

Nog voor ze de grond raakte schreeuwde ze: ‘Nee!’ , alsof ze probeerde te bezweren wat niet meer te vermijden was. In volle vaart schoof ze op knieën en ellebogen over de grond.

De verdoving van de klap begon te wijken. Een scheurende pijn in haar enkel overweldigde haar, schaafwonden brandden heter en heter in haar zachte vlees. Ze hijgde in korte stoten lucht naar binnen, onmachtig om uit te ademen.

In paniek probeerde ze zich op haar handen op te richten. Eindelijk kon ze haar barstende longen legen. De lucht gierde door haar keel. In afgrijzen bleef ze verstard naar zichzelf kijken, haar blik vertroebeld door tranen. Ze jankte als een dier in nood.

Handen gleden onder haar oksels, een schok van paniek schoot door haar heen. Neel! Ze mochten haar niet pakken... Ze probeerde zich los te worstelen, maar de handen waren te sterk en tilden haar op. De wereld draaide om haar heen. Haar bewustzijn fladderde heen en weer tussen scherpe waarneming en blinde, kloppend hete pijn.

Een mannenstem boven haar bromde: 'Dat was een beste smak, meidje. Zo te zien heb je je behoorlijk pijn gedaan.'

De man zoog zijn adem in toen hij haar verwondingen zag.

Het trillen van zijn armen had echter een andere oorzaak: een vreemde tinteling was door zijn spieren geschoten op het moment dat hij het kind aanraakte. Hij had de impuls om haar meteen los te laten moeten bedwingen.

Verkrampte snikken voeren door het magere lijfje. Hij zette haar voorzichtig terug op de grond.

Ze beet de man onverwacht in zijn hand terwijl ze kronkelend aan zijn greep probeerde te ontsnappen. Met een kreet van pijn liet hij haar los. Toen ze plompverloren op haar eigen benen kwam te staan zakte ze met een gesmoorde gil in elkaar en viel flauw.

De man zoog op de beet in zijn hand en bekeek het hoopje ellende aan zijn voeten.

'Wat moet ik daar in vredesnaam mee,' mompelde hij. Het liefst liet hij haar gewoon liggen. Maar de heftigheid en de pijn die in haar kreet klonken hadden hem meer geschokt dan hij zichzelf wilde bekennen.

Argwanend keek hij de in de zon blakerende weg af. Geen mens had zo te zien het voorval opgemerkt. Niemand die zijn kant opkeek. Het dorp zag er uit zoals het er altijd had uitgezien: hutten, dadelpalmen, acacia's met hun brede kruinen, ommuurde erven en akkertjes waar hier en daar iemand aan het werk was, een kind sjouwde achter geiten aan, een man liep met een koe...

Hij had het sterke gevoel dat het beter was dat ze geen aandacht trokken. Meestal klopte zijn instinct wel. Maar wat te doen met dat wichtje?

'Waarom moet je nou net voor mijn deur vallen?' bromde hij narrig.

‘Hm, als ik er achter kan komen waar je woont kan ik je beter meteen naar huis brengen.’

Hij bekeek haar wat nauwkeuriger. Na ruim negen jaar ballingschap in deze afgelegen oase meende hij de meeste kinderen wel thuis te kunnen brengen, maar dit meisje herkende hij niet. Verbaasd trok hij zijn wenkbrauwen omhoog. Hij liet zich op een knie zakken en nam haar niet gekwetste voet in zijn hand.

‘Wat heeft ze eigenaardige voeten,’ mompelde hij. Met zijn vingers drukte hij haar tenen uit elkaar, waardoor de vliezen ertussen gespannen werden. ‘Het lijken wel kikkerpootjes!’

Er drong zich iets in zijn herinnering naar voren...

Zijn aandacht werd afgeleid doordat er bloed uit haar wonden op de grond druppelde.

‘Dat moet op een behoorlijke manier verbonden worden,’ mompelde hij. In tweestrijd keek hij van haar voeten naar haar wonden.

‘Iemand zal toch voor je moeten zorgen,’ bromde hij nors. Zoals veel mensen die lang alleen wonen was hij gewoon hardop in zichzelf te praten. ‘Nou ja, ik kan je hier ook niet laten liggen.’

Voorzichtig schoof hij zijn armen onder het slappe lichaam en tilde het meisje op. Daarbij viel het lange haar naar achteren waardoor haar gelaat helemaal zichtbaar werd. Als door de bliksem getroffen stond hij stil. Haar gezichtje leek op het meisje in zijn droom! Alleen had dit kind lang zwart haar... Hij schudde zijn hoofd om alle door elkaar tuimelende gedachten tot zwijgen te brengen.

‘Het is nu geen tijd om aan dromen te denken,’ mopperde hij in zichzelf.

Met het vederlichte bewusteloze kind in zijn armen wandelde hij zijn huisje binnen en schopte de deur achter zich dicht. Hij legde het doodsbleke figuurtje op zijn bed, naast Alex, zijn nachtzwarte kat, die verstoord een gouden oog opende, gaapte en op zijn rug ging liggen met vier poten omhoog.

‘Let even op haar.’ De kat keek hem opmerkzaam aan. ‘Ik moet hier hulp bij halen. Dit is te ernstig voor mijn beperkte kunde.’

De kat rolde terug toen hij door kreeg dat hij niet over zijn buik gekroeld zou worden. Met trillende spieren rekte hij zich uit, eerst de voorpoten en toen zijn achterlijf. Geconcentreerd begon hij de dichtstbijzijnde knie van het meisje te likken.

Op het achtererf koos de man een duif uit een hokje. Hij bond een grasje om een poot, smeerde wat bloed van het meisje dat op zijn hand kleefde op beide poten en wierp de duif in de lucht. Die cirkelde een keer om het erf en vloog toen als een pijl uit een boog naar het zuidwesten.

‘Zo, hieruit zal ze wel begrijpen dat het dringend is,’ bromde hij binnensmonds. ‘Ik hoop dat ze thuis is.’ Sloffend ging hij het huisje weer binnen. Bij het fornuis vulde hij zuchtend een koperen emmer met warm water. Hij had hier helemaal geen zin in. Maar ja, hij had al tijden nergens zin in, dus het maakte weinig verschil.

Hij ging naar de voorkamer en rommelde in een kunstig bewerkte houten kist op zoek naar een geschikte doek. Misprijzend keek hij naar het linnen hemd dat hij tenslotte had uitgekozen. Het deed hem onaangenaam terugdenken aan de tijd dat hij zulke hemden had gedragen.

Hij schraapte zijn keel luidkeels en scheurde tegelijk met woeste kracht het hemd in tweeën. Het maakte hetzelfde geluid. Hij scheurde een hoekje af en begon met wat water het stof en het zand uit de wonden van het meisje te wassen.

Dat deed blijkbaar zo veel pijn dat ze bijkwam en haar armen terugtrok.

‘Rustig maar, meidje,’ fluisterde hij. ‘Alles komt goed, maar ik moet even je wonden uitwassen.’

Ze begon zachtjes te jammeren toen hij verder ging, maar liet hem begaan.

De kat schudde zijn kop, trok een vies gezicht en spuugde om het zand van de kniewond uit zijn bek kwijt te raken. Met een blik van: met die jonkies heb je altijd wel wat te stellen, keek hij op naar zijn huisgenoot. Die reageerde niet, zodat hij maar doorging met likken.

In afwachting van de genezeres die hij met de duif had opgeroepen legde hij zijn handen om haar enkel en stemde zich af.

Hoewel het lang geleden was dat hij dat voor het laatst had gedaan, voelde hij direct genezende energie door zich heen stromen. De verzwikte enkel voelde ijskoud aan, het duurde een tijd voor hij de vertrouwde hitte in zijn handpalmen voelde, teken dat er voldoende energie was toegevoerd.

Hij schrok op toen de deuropening werd verduisterd.

‘Zo,’ schalde een opgewekte stem, ‘en waar is het slachtoffer?’ Het was Aya, de genezeres. Hij had zijn mond al open om te zeggen dat hij blij was dat ze zo snel was gekomen, maar ze stapte zonder hem aan te kijken naar het bed. Het meisje dook in elkaar toen de jonge vrouw zich over haar heen boog.

‘Meisje, wat heb je uitgespookt, en waar in vredesnaam kom je vandaan?’ zei Aya zachtjes. Ze richtte zich verbouwereerd op. ‘Tom, ik ken haar niet! Ik ken alle kinderen in de verre omtrek, maar haar heb ik nooit eerder gezien. Weet jij wie ze is?’

Hij schudde zijn hoofd, nog steeds van zijn stuk door wat er allemaal gebeurde. Vooral wat het in hem opriep.

‘Ze viel pal voor mijn deur,’ bracht hij na enige tijd uit. Ze keken beiden neer op het magere gezichtje, waar langzaam tranen van onder de gesloten oogleden rolden.

‘Wie ben je, meisje?’ vroeg Aya zacht. Ze knielde op een knie om de wonden te onderzoeken. ‘Heb je pijn? Tom, kan je wat stroken van een schone doek maken om haar te verbinden?’

In zichzelf mopperend scheurde hij zijn toch al verruïneerde hemd in smalle repen, terwijl Aya zalf uit een stenen potje op de gewonde knieën en ellebogen smeerde. Tom zag Aya opeens verrast door het haar van het kind strijken. Ze schrok toen ze daarmee de oren vrijmaakte. Gauw duwde ze de zwarte lokken weer terug.

De bezerde enkel werd met een nat kompres met kruiden omwikkeld en ingezwachteld met de mouwen van het opgeofferde hemd. Om de wonden op knieën en ellebogen wikkeld Aya verband. Tenslotte gaf ze het kind een drankje te drinken. Ongeduldig wachtte ze tot het in slaap viel.

Geagiteerd wenkte ze Tom om mee naar de achterkamer te gaan.

‘Tom!’ fluisterde ze. ‘Dat meisje heeft geverfde haren, ze heeft heel dicht haar op haar lijf, een soort vacht, maar dat lijkt op haar armen en benen wel geschoren en...’ ze slikte, ‘...ze heeft een soort spleten onder haar oren.’

Tom dacht even dat zijn hart oversloeg. ‘Wàt zeg je?’ stamelde hij.

Mijn droom... maar dat bestaat niet! Niet in deze werkelijkheid!

Aya keek hem strak aan. ‘Je hoorde wat ik zei.’

‘Ze heeft ook kikkervoetjes,’ mompelde hij. *Het kan niet!*

‘Wàt?’

‘Ze heeft heel lange tenen. Heb je dat niet gezien? Lange soepele tenen die wijd uit elkaar kunnen, met huidplooiën ertussen. Zwemvoeten.’ Het benoemen hielp om het geval tot normale verschijnselen terug te brengen.

‘Nee, dat is me niet opgevallen. Kikkervoetjes? Ik...’ Ze draaide zich al om teneinde terug te gaan naar de voorkamer, maar halverwege de beweging bleef ze staan. ‘Zwemvoeten? Midden in dit droge land?’

Verontrust staarden de twee elkaar aan.

‘Waar komt dat meisje toch vandaan?’ piekerde ze. ‘Ze is echt niet van hier, Tom. Ik bedoel, niet alleen niet uit het dorp, maar zelfs niet uit dit land. Misschien wel niet eens uit onze wereld!’

‘Ach, wat bazel je nou!’

‘Nee echt, Tom. Ik meen het. Haar aura is volstrekt anders. Anders anders dan de jouwe, nu we het er toch over hebben.’

Tom reageerde daar maar niet op. Ongemakkelijk schuifde hij met zijn voeten; soms raakte hij wat ontsteld van haar scherpe blik. Dan dacht hij niet alleen aan haar fysieke zicht...

‘Tom, heb je gehoord wat ik zei? Heb je echt geen enkel idee waar ze vandaan zou kunnen komen?’

‘Aya, ik heb veel over de wereld gereisd, ik ben in veel landen geweest. Maar ik heb nog nooit, nog nergens zo iemand gezien, of er zelfs maar van gehoord!’ bezwoer hij. ‘Nu duikt er opeens vanuit het niets een...’ hij aarzelde, ‘...een ander soort mens op. Een zwemmende mens? Een...’

De gedachte was te onzinnig om uit te spreken.

‘En dan ook nog pal voor jouw deur,’ zei Aya.

Tom wist niet hoe hij het had. ‘Tous ces ans, tout ces ans perdus que j’ai attendu,’ sprak hij zachtjes. ‘Het is misschien wel een teken, na al die jaren wachten, al die verloren jaren. Maar ik kan het niet duiden.’ Zijn hoofd tolde.

Het is belangrijk dat je de droom vertelt.

‘Wat zeg je?’ Hij had het niet goed verstaan.

Aya keek hem verbaasd aan. Ze had niets gezegd.

Tom keek terug, ze las een oud en diep verdriet in zijn ogen.

Wonderlijke ogen, dacht ze verward, zo heb ik ze nog nooit gezien. ‘Tom, wie ben je eigenlijk? Wát ben je?’ fluisterde ze. Altijd was ze aan die vraag voorbij gegaan, uit ontzag enerzijds, maar misschien ook wel omdat ze bang voor het antwoord was. Maar nu was er iets in de aura van dat kind dat leek op Toms aura. Dat kon geen toeval zijn.

Tom bleef Aya aankijken, maar zijn stem leek wel geblokkeerd. Ze kon aan hem zien dat hij er naar verlangde om een diep begraven geheim te ontsluiten.

Toen ze hem zich af zag sluiten drong ze aan, met de autoriteit van een genezeres.

‘Tom, je kent me lang genoeg. Ik denk dat je me wel iets meer zou kunnen vertellen. Mijn Gave werkt helaas alleen bij de mensen in het dorp. Bij iedereen, behalve bij jou. Van jou neem ik niets meer waar dan je aura. Verder ben je compleet gesloten.’

Met zijn blik gericht op het stukje hemel dat door de achterdeur zichtbaar was fluisterde hij: ‘Eigenlijk denk ik dat ik niet van deze wereld ben, Aya. Ik heb me altijd een vreemdeling gevoeld, waar ik ook was. Als kind al. Een waarnemer van mensen, maar nooit deel van hun leven. En ik heb al zo lang ik me kan herinneren buitenissige dromen, van personen die geen mens zijn, er veel op lijken maar net even anders zijn. Ik voel me een soort boodschapper, maar ik ben de boodschap kwijt...’

Hij zweeg met een rimpel tussen zijn wenkbrauwen. De hemel waar hij naar keek, zou die het antwoord bevatten?

Aya hield zich stil. Ze wist heel goed wanneer een woord van haar zou helpen of juist niet.

‘Laat ik het zo zeggen, lieve Aya,’ ging hij hortend verder. ‘Ergens, hier ver vandaan... ik denk dat er ergens... lieden moeten zijn, niet van de Aarde, lieden die begaan met het lot van deze wereld. Wij leven nu in een overgang tussen twee tijdperken...’

‘Die voorspellingen ken ik. Ga door,’ fluisterde ze toen het stil bleef.

‘Er gaat waarschijnlijk heel veel veranderen. Dat zal een periode van chaos kunnen veroorzaken. Een Kleine Pralaya noemen de Boeddhisten het. Om daar wat richting aan te geven worden volgens mij boodschappers van de sterren naar de Aarde gezonden, met een bepaalde opdracht. Ik zou zo’n boodschapper kunnen zijn, denk ik soms.’ Het zweet brak hem uit. ‘Maar ik ben de boodschap en de verbinding al heel lang kwijt,’ bracht hij nauwelijks hoorbaar uit.

Aya keek hem aan of er meer kwam, maar Tom bleef zwijgen.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik begrijp je niet,’ zei ze stug.

‘Ik...’ Hij wreef in zijn ogen, waar het prikte. ‘Ik ben alleen,’ fluisterde hij met een dikke keel. ‘Maar dat was ik niet altijd.’ Hij keek haar aan. ‘Ergens in mij is de herinnering dat ik ooit verbonden was, met anderen. Het doet pijn!’ schoot zijn stem beschuldigend uit. Aya knikte ernstig en legde haar hand op Toms hoofd.

‘Het is net als met muziek,’ ging Tom met gesmoorde stem verder. ‘Ik heb een herinnering... alsof ik in een groot orkest speelde, machtige muziek, symfonieën van kracht en vreugde. Maar ik ben verdwaald. Ik kan nog wel spelen, maar alleen mijn partij, zonder weerklank, mijn muziek sterft uit zodra ik het speel. Daarom speel ik niet meer, begrijp je?’

Aya staarde voor zich uit. Ze haalde haar schouders op en liet Tom los. Ze ging op haar hurken naast hem zitten.

‘Begrijp je wat ik zeggen wil?’ vroeg Tom met iets smekends in zijn stem.

‘Ja, eh, nee,’ bromde ze. ‘Ik begrijp wel dat je je alleen voelt... maar...’

Ze wilde er kennelijk niet op doorgaan en stond op.

‘Vertel eens wat meer. Bijvoorbeeld hoe je hier terecht bent gekomen.’

Tom schudde onwillig zijn hoofd.

‘Kom, vertel,’ drong ze aan. ‘Het enige dat ik van je weet is dat je hier een jaar of negen geleden als gevangene werd gebracht. Je hebt er nooit iets over willen zeggen. Ik was pas twaalf toen ik je voor het eerst zag. En later was je zo’n strenge leermeester dat ik er nooit iets over durfde te vragen. Maar nu...’

Tom keek haar schuld bewust aan. ‘Was ik zo streng?’

‘Niet erg toeschietelijk, nee,’ zei Aya droog. ‘Maar voor een leergierig meisje als ik waren er genoeg andere dingen te vragen. Over jezelf was je zo gesloten als een pot.’

‘O, dat spijt me.’

Aya was in de beginjaren van zijn ballingschap een dagelijks terugkerend lichtpuntje geweest. Elke dag dat ze bij hem lessen volgde in biologie, menskunde en alle andere vakken waar hij haar iets te leren had, was als balsem op zijn gekwetste ziel geweest. Zijn gedachten gingen, ondanks zijn tegenzin, terug naar die tijd.

‘Negen jaar en drie maanden geleden kwam ik hier aan, ja. Ik was in Doran gevangen gezet na de staatsgreep,’ begon hij afgebeten te vertellen. ‘Samen met andere studenten die tegen de milities van de grootgrondbezitters hadden gevochten. Ik deed in die tijd promotieonderzoek aan de universiteit en was junior adviseur bij het landhervormingsproject van de regering. Van de toenmalige regering moet ik zeggen. Mijn broer was in die tijd ook in Doran. Hij deed bronnenonderzoek naar de irrigatiesystemen die hier geweest moeten zijn. Ik weet niet wat er met hem is gebeurd. De studenten werden onthoofd.’

Hij slikte huiverend vanwege de lang verdrongen beelden van de executie die voor zijn ogen had plaatsgevonden.

‘Wat gebeurde er toen met jou?’

‘De staatsgreep was goed voorbereid,’ ging Tom verder, alsof hij Aya niet had gehoord. ‘De milities waren overal. Er waren heel wat huursoldaten bij, van een vreemd volk dat ik niet ken. Keiharde vechters. We hadden geen schijn van kans. In twee dagen was alle verzet gebroken. Toen begon de zuivering. We werden opgesloten in een theater. Telkens verdwenen er gevangenen. Ik denk niet dat er veel levend uit zijn gekomen.’

‘Jij wel.’

‘Ja, ik bleef leven. Mijn pleegmoeder is operazangeres en zij was de lieveling van de coupleider.’ Hij spugde in afkeer op de grond. ‘Op haar voorspraak spaarde hij mijn leven. Ik werd verbannen naar dit dorp om nooit meer terug te keren naar de stad,’ ging hij diep ademend verder. ‘Na een paar maanden werd ik losgelaten en kon mijn eigen huis bouwen. Dit hier. Elk jaar zijn ze tot nog toe komen kijken of ik er nog was. Als ik zou vluchten zou mijn pleegmoeder gedood worden.’

Ze had zijn hand vastgepakt en kneep er zachtjes in toen hij zweeg. ‘Ik hoor later wel meer details.’ Ze was blij dat hij eindelijk iets had losgelaten over zijn verleden. ‘Hoe oud was je toen?’

Hij keek haar aan. ‘Wanneer?’

Ze bleef hem aankijken. Hij liet zijn laatste weerstand varen en gooide er uit: ‘Ik was zestien toen ik in Doran kwam met mijn pleegmoeder. Josephine had een engagement voor een jaar bij de Opera. Ik wilde voor ingenieur studeren, net als mijn vader. Dat kon in Doran niet en Josephine wilde in Doran blijven. Ik ben toen in Paris gaan studeren.’ Hij sprak de naam van zijn geliefde stad op zijn Frans uit. ‘Ik heb er eerst het gymnasium afgemaakt. Na mijn eindexamen heb ik van mijn achttiende tot mijn tweeëntwintigste voor ingenieur gestudeerd. Ik kwam na mijn afstuderen terug naar Doran om hier mijn proefschrift te schrijven.’

Het deed hem goed om iets over zijn verleden te vertellen. Iets geestdriftiger ging hij door over het project waar hij zo trots op was geweest. ‘Ik ging deel uitmaken van een werkgroep die in opdracht van de regering een beter distributiesysteem aan het ontwikkelen was voor landbouwproducten.

Dat was onderdeel van een veel omvangrijker project. De regering wilde het land weer voedsel exporterend maken. Er werd steeds meer rijst en palmolie geïmporteerd, terwijl Doran zelf een enorm agrarisch potentieel heeft. Er zouden coöperaties komen voor boeren die ongebruikt land zouden krijgen met de landhervorming. Nou, de rest weet je. Daar heeft de staatsgreep een eind aan gemaakt.’

‘Dank je dat je het mij hebt verteld,’ zei Aya. ‘Maar je vergist je: wij weten daar helemaal niets van.’

‘Niet van de staatsgreep?’ vroeg hij ongelovig.

‘Eh, nee,’ antwoordde ze aarzelend. ‘Zelfs dat niet. Alleen dat er soldaten kwamen en na een tijdje weer weggingen. Van landhervorming heb ik nog nooit gehoord. Ik hoor het woord zelfs voor het eerst. Wat betekent het eigenlijk? Ik bedoel, ik begrijp het woord wel, maar niet wat het inhoudt.’

‘De toenmalige regering had grootscheepse plannen om ongebruikte landbouwgrond van grootgrondbezitters onder landloze boeren te verdelen. Dat betekent landhervorming.’

‘Maar die grond is toch van die grootgrondbezitters?’ vroeg Aya verbaasd.

‘Hoe kun je hun grond nou aan een ander geven?’

‘Dat vonden die eigenaars ook. Vandaar dat ze de regering omver hebben geworpen.’

‘Dat vind ik maar dom,’ vond Aya. ‘Je kan toch op je vingers natellen dat de eigenaren zich zouden verzetten?’

‘Ja,’ zuchtte Tom. ‘Dat gevaar is onderschat. De regering zou wel voor de grond betalen, hoor. Maar de adel wilde niet dat er iets aan hun machtspositie zou veranderen.’

Aya overdacht wat ze net allemaal had gehoord.

‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ vroeg ze tenslotte, nog steeds nieuwsgierig naar die man van wie ze de leeftijd niet kon schatten.

‘Oh, eh, drieëndertig,’ gaf hij ten antwoord, zijn gedachten nog steeds ver weg.

‘Je ziet er veel ouder uit,’ knorde ze. ‘Maar ik kan je leeftijd niet goed schatten. Je bent toch een Europeaan?’

‘Voor driekwart. Ik ben geboren in Nouveau Bourgogne, dat is een Franstalige staat in Noord-Atlantië.’

‘Dat weet ik nog, je hebt kaarten voor me getekend bij je aardrijkskunde lessen.’ Tom keek verrast op. ‘Ja, dat is zo. Ik was het vergeten. Ik tekende ze voor je in het zand, weet je nog wel?’

‘Vertel eens van je jeugd.’

Tom keek bedrukt. Dat deed hij liever niet, maar hij kwam er niet onderuit om toch iets los te laten. ‘Mijn vader is van Bourgondische afkomst. Mijn moeder is half inheems Atlantisch, half Frans. Waren, moet ik zeggen, ze zijn al vijftientig jaar dood,’ zei hij stug.

‘Dan was je acht? Wie zorgde er toen voor je?’

‘Zeven. Ik was zeven toen ze verongelukten en mijn tante Josephine mij als pleegkind aannam. Zij is een verre nicht van mijn vader.’

Ze zag dat hij het er niet verder over wilde hebben.

‘Zorg je wel goed voor jezelf? Je ziet er niet goed uit.’

Hij keek haar verward aan. ‘Echt?’

Ze streek vluchtig over zijn voorhoofd. Hij schrok ervan.

‘Allemaal rimpels,’ zei ze, opeens vinnig om een week plekje dat in haar borst groeide in de kiem te smoren. ‘Of hebben Europeanen dat altijd?’

Hij glimlachte, wat zijn gezicht deed veranderen van een trieste regendag in een zonnige middag. Het verminderde zijn eenzaamheid dat Aya zoveel aan hem kon zien. Zoveel aandacht voor hem had.

‘Je bent zelf ook een vreemdeling,’ zei hij met een scheef lachje. In dit land van kleine, tengere mensen met sluijk zwart haar, donkere ogen en een oogplooï vielen haar lengte, haar bruine haar, lichtbruine huid en lichtbruine ogen bijna evenveel op als zijn Europese verschijning. Zij was van het Bergvolk.

Aya’s venijnigheid smolt toen ze zijn glimlach zag doorbreken.

‘Nee Tom, al zien we er anders uit: mijn familie woont hier al generaties. Onze verwanten wonen in de bergen, maar dat is ook Doran. Jij komt van ver, van heel ver. Dat kan ik zien. Dan bedoel ik niet je geboorteland in Atlantië of dat land in Europa waar je voorouders vandaan kwamen.’

‘Wat zie je dan?’ vroeg hij ongemakkelijk.

Ze keek hem aan door een mist van tranen. In de war door haar eigen emoties fluisterde ze schor: ‘Ik zie een onmetelijk ver land, Tom, een land dat niet op de Aarde bestaat, en kleuren waarvoor ik geen naam heb. Die zie ik ook bij het meisje.’

Verdriet welde onstuitbaar op: ze wist dat hij weg zou gaan. Het had met dat kind te maken. Verdriet ook om datgene wat hij haar niet kon vertellen, dat andere dat ze soms in haar dromen bijna kon aanraken. Impulsief omhelsde ze hem.

‘Oh Tom, er is zoveel buiten ons. Ik verlang er zo naar, maar ik weet niet eens waarnaar. Ik voel me zo alleen, soms, zo... zo onvolledig, zo ontzettend alleen, alsof ik maar de helft ben van wie ik zou moeten zijn.’

Hij klopte haar onhandig op de rug, in een poging haar heftige emotie te kalmeren. Hij had haar nooit eerder aangeraakt. Nu ze als een volwassen vrouw in zijn armen gekropen was, hij haar lichaam kon voelen, raakte hij volledig van zijn stuk. Hij had nooit aan Aya willen denken als vrouw. Vanaf het moment dat ze als dertienjarig meisje bij hem in de leer kwam had hij een formele afstand bewaard. De zware trainingen in vechtsporten en yoga die hij zijn hele leven lang had gevolgd hadden hem het altijd mogelijk gemaakt zijn seksuele begeerte om te zetten in slangenenergie, de motor achter zijn onverzadigbare jacht naar kennis. Maar de jarenlange onthouding eiste zijn tol, hij zakte bijna door zijn benen van begeerte.

Zijn kokende bloed loste diep in zijn wezen een oude blokkade op. Het voelde of hij in twee afdrukken van zichzelf werd gespleten. Het lichaam waarin hij leefde en een andere werkelijkheid, die daar doorheen vibreerde.

Vertel je droom!

De dringende stem in zijn hoofd overmande hem, waardoor hij de macht over zijn lichaam verder kwijtraakte. Alsof hij viel. Zoals toen hij viel, in zijn droom...

Vertel je droom, ze zal je helpen.

Hij zakte door zijn benen.

Vanuit zijn angst niet te kunnen doen waartoe de stem hem aanspoorde,
greep hij Aya bij de polsen.

‘Help me,’ kraste zijn stem. ‘Ik moet me een droom herinneren.’

Hoofdstuk 2

Een raadsel

MET AYA'S HANDEN OM ZIJN HOOFD, de ogen gesloten, begon Tom hikkend van zijn droom te vertellen. Maar de woorden verbraken de ragfijne herinnering. Midden in een zin hield hij op toen hij de juiste taal niet meer vond.

'Ga verder,' fluisterde Aya na een tijdje.

'Het gaat niet,' zuchtte hij. 'Met elk woord verdwijnt er meer van de droom.'

Ze greep hem bij het haar boven zijn oren en schudde zijn hoofd heen en neer. 'Je moet!'

'Het gaat niet,' kreunde hij. 'Ik kan me haar gezicht niet meer herinneren.'

Aya keek gejaagd om zich heen, of er iets was wat haar op een idee bracht, om iets te vinden om die man zijn droom scherp te laten krijgen. Alles in haar schreeuwde dat Toms droom van het grootste belang was. Het was niet zo maar een droom, nee, het was een boodschap. Een bericht van verre.

Haar blik viel op zijn kist. Daar bewaarde hij zijn tekeningen in wist ze... tekenen...

'Tom!' drong ze aan. 'Tom, teken het portret van dat kind in je droom. Nu! Nu het beeld nog vers is.'

'Ja, tekenen, dat is goed,' mompelde hij.

Hij kon zich net genoeg concentreren om, met bijna mechanische bewegingen, papier en tekenstiften uit zijn kist te pakken.

Op zijn knieën voor de kist, die hij als tafeltje gebruikte, probeerde hij een begin te maken.